Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ (втори състав)

18 септември 2012 година*

„Публична служба — Конкурс на общо основание — Недопускане до участие в устния изпит поради резултатите, получени на писмените изпити — Искания за преразглеждане — Специфично право на кандидатите да получат достъп до определена засягаща ги информация — Предмет и обхват — Право на достъп до писмените работи с поправките — Липса“

По дело F-96/09

с предмет жалба, подадена на основание член 236 ЕО и член 152 АЕ,

Eva Cuallado Martorell, с местожителство в Augsbourg (Германия), за която се явява M. Díez Lorenzo, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-жа B. Eggers и г-н J. Baquero Cruz, в качеството на представители,

ответник,

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (втори състав),

състоящ се от: г-жа M. I. Rofes i Pujol (докладчик), председател, г-жа I. Boruta и г-н K. Bradley, съдии,

секретар: г-жа W. Hakenberg,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид член 48, параграф 2 от Процедурния правилник,

постанови настоящото

Решение

1 С жалба, постъпила в секретариата на Съда на публичната служба на 26 март 2010 г., по същество г-жа Cuallado Martorell иска отмяна, от една страна, на решението на комисията по конкурс EPSO/AD/130/08, организиран от Службата за подбор на персонала (наричана

* Език на производството: испански.

по-нататък „EPSO“), да не бъде допусната до участие в устния изпит, а от друга страна, на решенията, с които ѝ е отказано предоставяне на писмените ѝ работи с поправките и на формулярите за индивидуално оценяване на същите.

Правна уредба

2 Член 91а от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) гласи:

„Жалбите, свързани с въпроси, по които е бил приложен член 2, параграф 2, се насочват срещу институцията, която е оправомощила органа по назначаване“.

3 Съгласно член 2 от Решение 2002/620/ЕО на Европейския парламент, на Съвета, на Комисията, на Съда на Европейските общности, на Сметната палата, на Икономическия и социален комитет, на Комитета на регионите и на Европейския омбудсман от 25 юли 2002 година относно създаването на EPSO (ОВ L 197, стр. 53; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 247):

„1. [EPSO] упражнява правомощия за подбор на персонал, предоставени съгласно член 30, [първа алинея] от Правилника за [длъжностните лица] и съгласно приложение III към него, на органите по назначенията на институциите, подписващи настоящото решение. […]“.

4 Член 4 от Решение 2002/620 относно създаването на EPSO гласи следното във връзка с исканията, жалбите и обжалванията:

„В съответствие с член 91а от Правилника за [длъжностните лица], исканията и жалбите, отнасящи се до упражняването на правомощията, предоставени съгласно член 2, параграфи 1 и 2 от настоящото решение, се депозират в [EPSO]. Всички обжалвания в тези области се правят пред [Европейската] комисия“.

5 Член 4 от Решение 2002/621/ЕО на Генералните Секретари на Европейския Парламент, на Съвета и на Комисията, на Секретаря на Съда на Европейските Общности, на Генералните Секретари на Сметната Палата, на Икономическия и Социален Комитет и на Комитета на Регионите и на Представителя на Европейския Омбудсман от 25 юли 2002 година относно организацията и работата на EPSO (ОВ L 197, стр. 56; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 249) предвижда:

„1. Ръководителят на [EPSO] упражнява правомощията, предоставени на органа по назначенията, съгласно член 90 от Правилника за [длъжностните лица], по отношение на всички искания или жалби, отнасящи се до задачите на [EPSO].

[…]“.

6 На 22 май 2008 г. EPSO публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ C 125 A, издание на испански език, стр. 1) обявление за конкурса на общо основание EPSO/AD/130/08 (наричано по-нататък „обявлението за конкурса“), организиран за съставянето на списък на издържалите конкурса юрист-лингвисти с испански език, степен AD 7, от който да се набират служители за попълване на свободни работни места в европейските институции, и по-специално в Съда на Европейския съюз, в Европейския парламент и в Съвета на Европейския съюз.

7 При записването си за участие в конкурса на общо основание EPSO/AD/130/08 (наричан по-нататък „конкурсът“) кандидатите трябва да изберат направлението „Съд“, в което броят на издържалите конкурса е ограничен до 25, или направлението „Парламент/Съвет“, в което броят на издържалите конкурса е ограничен до 14.

8 Дял A, част I от обявлението за конкурса, озаглавен „E[естество на служебните задължения]“, гласи:

„Направление „Съд“	Направление „Парламент/Съвет“
[…]	Проследяване на законодателната процедура и проверяване на езиковото и правното съответствие на законодателни текстове на испански език, които са преведени и редактирани, спрямо други езикови редакции на тези текстове, контрол на качеството на редакцията и на спазването на правилата по отношение на официалното оформяне. Превод от време на време на кратки правни текстове, по-специално от английски или от френски език“.

9 Дял A, част II от обявлението за конкурса урежда условията за допускане до конкурса. Във връзка с необходимите квалификации и дипломи точка 1 предвижда:

„Кандидатите трябва да имат образователно ниво, което съответства на пълен цикъл университетско обучение, удостоверено с диплома по испанско право с продължителност от 4 или повече години […]“.

10 Във връзка с езиковите познания дял A, част II от обявлението за конкурса предвижда следното в точка 2:

„Направление „Съд“	Направление „Парламент/Съвет“
[…]	а) отлично владеене на испански (език 1); б) задълбочено владеене на английски или френски (език 2); в) задълбочено владеене на немски, английски или френски (език 3), задължително различен от език 2. г) за факултативния изпит (език 4), познания по един от следните езици (задължително различни от езици 2 и 3): [български, чешки, датски, немски, естонски, гръцки, английски, френски, ирландски, италиански, латвийски, литовски, унгарски, малтийски, нидерландски, полски, португалски, румънски, словашки, словенски, фински или шведски].

[…]

Във формуляра за електронна регистрация […] и в кандидатурата си […] кандидатите трябва да уточнят езиците, които са избрали за различните изпити. Този избор не подлежи на промяна след датата на регистрация […]“.

11 Дял Б от обявлението за конкурса, което се отнася до протичането на същия, предвижда по-специално:

„3. Задължителни писмени изпити — оценяване

Направление „Съд“ […]	Направление „Парламент/Съвет“ а) Проверка на правен текст на испански език, съдържащ граматически, синтактични, стилови грешки и грешки в юридическия изказ. Изпитът има за цел да провери отличното владеене на език 1 от кандидата и на качеството на изразяването му в областта на правото. Изпитът се оценява от 0 до 40 точки (изискуем минимум: 20 точки). Продължителност на изпита: два часа и половина. б) Превод на испански (език 1) без речник на правен текст, съставен на английски или френски (език 2), в зависимост от избора на кандидата. Изпитът се оценява от 0 до 40 точки (изискван минимум: 20 точки). Продължителност на изпита: два часа и половина. Изпит б) се проверява само ако кандидатът е получил изискуемия минимум на изпит а). в) Превод на испански (език 1) без речник на правен текст, съставен на немски, английски или френски (език 3, задължително различен от избрания за изпит б). Изпитът се оценява от 0 до 40 точки (изискуем минимум: 20 точки). Продължителност на изпита: два часа и половина. Изпит в) се проверява само ако кандидатът е получил изискуемия минимум на изпити а) и б).

4. Задължителен устен изпит — оценяване

Кандидатите, получили необходимия минимален брой точки на задължителните писмени изпити, ще бъдат допуснати до устен изпит.

Събеседване с конкурсната комисия на немски, английски или френски (език 5), което трябва да даде възможност да се преценят:

— общите и правни познания на кандидата, като се има предвид, че във връзка с това конкурсната комисия ще може да вземе предвид и познанията по други езици, освен използваните в писмените изпити; правните познания ще се проверяват на испански език,

— способност за ръководене на събрание (направление „Парламент/Съвет“),

— мотивация на кандидатите и способност за приспособяване към работата в европейската публична администрация в мултикултурно обкръжение; при необходимост могат да бъдат задавани допълнителни въпроси на испански език.

Този изпит се оценява от 0 до 100 (изискуем минимум: 50).

5. Факултативен изпит

Направление „Съд“ […]	Направление „Парламент/Съвет“ Факултативният изпит трябва да позволи на кандидатите да покажат пълния набор езикови познания, които имат. Резултатите от тези изпити няма да повлияят при съставянето на списъка с издържалите конкурса — нито на неговия състав, нито на поредността на вписване, но ще осигурят повече информация на институциите при използването му за целите на наемане на служители. Превод на испански (език 1) с речник (не електронен) на правен текст, съставен на един от езиците, посочени в дял А, част II, точка 2, буква г) (език 4), по избор на кандидата. Изпитът се оценява от 0 до 20 точки. Продължителност на изпита: един час. Този изпит може да се проведе едновременно със задължителните изпити. Той обаче ще се проверява само за лицата, включени в списъка на издържалите конкурса“.

12 Във връзка с достъпа на кандидатите до информация, която ги засяга, дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса предвижда:

„В рамките на процедурите за подбор на кандидатите се признава специфично право на достъп при описаните по-долу условия до информация, която ги засяга пряко и лично, при описаните по-долу условия. По силата на това право EPSO може да предостави по искане на кандидата допълнителна информация, отнасяща се до участието му в конкурса. Исканията за предоставяне на информация се изпращат в писмена форма до EPSO в срок от 1 месец след съобщаване на резултатите, получени от конкурса. EPSO отговаря в срок от 1 месец след получаване на искането. Исканията ще бъдат разглеждани, като се отчита поверителният характер на разискванията на конкурсната комисия, предвиден в [член 6 от приложение III към Правилника], и при спазване на правилата относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни. Примери за информацията, която може да бъде предоставена, са поместени в дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите“.

13 Обявлението за конкурса се допълва от приложение: в него се уреждат исканията за преразглеждане, процедурите за обжалване и жалбите до Европейския омбудсман. Приложението предвижда, че на всички етапи от конкурса кандидатите, които считат, че са увредени от определено решение, могат да използват следните средства:

„– Искане за преразглеждане

В срок от 20 календарни дни, считано от датата на изпращане на писмото онлайн [от EPSO], с което се съобщава решението, се подава писмено искане за преразглеждане, под формата на мотивирано писмо, което се изпраща на следния адрес:

[…]

EPSO препраща същото на председателя на конкурсната комисия, когато въпросът е от неговата компетентност, а на кандидата се изпраща отговор в най-кратък срок.

— Процедури за обжалване

— жалба се подава или до:

Съда на публичната служба на Европейския съюз

[…]

на основание член 236 от Договора за създаването на Европейската общност и на член 91 от Правилника […].

— или по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника […], адресирана до:

[EPSO]

[…]

Преклузивните срокове […], предвидени [в Правилника] за тези два вида производства, започват да текат от съобщението относно акта, с който се нарушават интересите на съответното лице.

На кандидатите се обръща внимание, че органът по назначаване […] не е оправомощен да изменя решенията на конкурсната комисия. В съответствие с постоянната съдебна практика широкото право на преценка на конкурсните комисии подлежи на съдебен контрол […] само в случай на очевидно нарушение на правилата относно работата им“.

14 Дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите по конкурса, публикуван на сайта на EPSO (наричан по-нататък „Наръчник за кандидатите“), предвижда:

„[…]

б) Кандидатите, които не са положили успешно писмения(те)/практическия(те) изпит/и и/или не са сред поканените на устен изпит, могат да поискат изпитните си работи, както и формуляра за индивидуалното оценяване на последните от конкурсната комисия. Искането се подава в срок от 1 месец след датата на изпращане на писмото, с което кандидатът е уведомен относно приключването на участието си в конкурса.

[…]“.

15 Във връзка с производството пред Съда на публичната служба, и по-специално във връзка с правната помощ, която може да бъде предоставена, член 97, параграф 4 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба гласи:

„Подаването на молба за предоставяне на правна помощ спира срока, определен за завеждането на иска, до датата на съобщаване на определението, с което се взема решение по тази молба или — в случаите по параграф 3, втора алинея — на определението за определяне на адвоката, на когото се възлага да представлява молителя“.

Факти в основата на спора

16 Жалбоподателката е подала кандидатурата си за участие в конкурса. Тя е избрала направлението „Парламент/Съвет“ и е била поканена на задължителните писмени изпити, проведени на 28 ноември 2008 г. в Мадрид (Испания).

17 С писмо от 14 май 2009 г., изпратено от името на председателя на конкурсната комисия, EPSO информира жалбоподателката за получените от нея резултатите на задължителни писмени изпити а) и б), а именно съответно 28/40 и 19/40, като с оглед на последния резултат, който е под изискуемия минимум от 20/40, конкурсната комисия не е проверила работата от задължителния писмен изпит в).

18 На 14 май 2009 г. жалбоподателката изпраща електронно съобщение на EPSO, с което иска информация относно оценяването на своята писмена работа б). Поради факта че не ѝ достига само 1 точка до изискуемия минимум от 20 точки, тя иска да се увери, че не е била допусната изчислителна грешка. За целта иска да ѝ бъде предоставена писмената ѝ работа б) заедно с поправките и присъдената оценка.

19 На 27 май 2009 г. жалбоподателката подава искане за преразглеждане на писмената ѝ работа б), придружено от искане за проверка на писмена работа в) и евентуално допускане до участие в устния изпит.

20 С писмо от 2 юли 2009 г., изпратено от името на председателя на конкурсната комисия, EPSO информира жалбоподателката, че електронното ѝ съобщение от 14 май 2009 г. е счетено за искане за преразглеждане на нейната писмена работа б), че след преразглеждане на посочената писмена работа конкурсната комисия решава да провери нейната писмена работа в) и че полученият във връзка с нея резултат, а именно 18/40, остава под изискуемия праг от 20/40 за допускане до участие в устния изпит. В това писмо е посочено, че на жалбоподателката е изпратена писмената ѝ работа б).

21 С електронно съобщение от 4 юли 2009 г. жалбоподателката е поискала информация относно оценяването на писмената ѝ работа в) предвид малката разлика между нейната оценка и изискуемия минимум. Заедно с това тя иска да ѝ бъде представена нейната писмена работа в) с поправките и присъдената оценка и ако е възможно, същата да се преразгледа.

22 На 10 юли 2009 г. жалбоподателката изпраща мотивирано писмо, с което иска да се преразгледа писмената ѝ работа в), да ѝ бъдат предоставени писмената работа и формуляра на конкурсната комисия за нейното индивидуално оценяване, както и евентуалното да бъде допусната до участие в устния изпит.

23 След като преразглежда писмената работа в) на жалбоподателката, конкурсната комисия решава да потвърди оценката от 18/40. Това решение, чиято дата не е посочена, е съобщено на жалбоподателката с писмо на EPSO от 23 юли 2009 г.

24 С документ от 28 юли 2009 г., озаглавен „А[дминистративна жалба]“, след като жалбоподателката се позовава на член 90, параграф 2 от Правилника, потвърждава получаването на писмото от 23 юли 2009 г. и посочва, че е поискала безуспешно да получи копие от писмените си работи б) и в), както и от формуляра за индивидуално оценяване с оценката на своите писмени работи от конкурсната комисия, тя подновява тези искания, като добавя, че желае да получи и всякаква засягаща я допълнителна информация, която има връзка с участието ѝ в конкурса. В случай че получи необходимите точки, тя иска освен това да бъде допусната до участие в устния изпит от конкурса. Посоченият документ е разглеждан от EPSO като искане за достъп до документи, а не като предварителна административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника.

25 На 14 септември 2009 г. жалбоподателката получава електронно съобщение с предмет „EPSO/AD/130/0[8] — Вашето искане за получаване на писмени работи б), в) и на формуляра за оценяване на писмена работа в)“ (наричано по-нататък „електронното съобщение от 14 септември 2009 г.“). В това електронно съобщение е посочено, че към него са приложени споменатите в неговия предмет документи, чието предоставяне е поискано в писмото на

жалбоподателката от 28 юли 2009 г., като е добавено, че кандидатите могат да получат копие от оригиналните писмени работи, но нямат достъп до писмените работи с поправките, нито до примерния превод, използван от проверителите. От материалите по делото става ясно, че посочените в предмета документи все пак не са били приложени към електронното съобщение.

26 На 18 ноември 2009 г. жалбоподателката е поискала правна помощ на основание член 95 от Процедурния правилник във връзка с подаването на жалба до Съда на публичната служба. С определение на председателя на Съда на публичната служба от 2 март 2010 г. нейното искане е уважено.

27 След подаването на жалбата EPSO предоставя на жалбоподателката с писмо от 16 юни 2010 г. текстовете от задължителните писмени изпити а), б) и в), писмените работи без нанесените от конкурсната комисия поправки, както и формулярите за индивидуално оценяване на работи б) и в).

Искания на страните и производство

28 Жалбоподателката моли Съда на публичната служба:

— „да отмени решението, постановено на 14 септември 2009 г., с което [EPSO] отказва да предостави на жалбоподателката копие от нейните писмени работи [с поправките], както и формуляра за индивидуално оценяване, съдържащ съображенията, поради които конкурсната комисия ѝ е присъдила елиминаторната оценка от 18/40 на последния писмен изпит в) и е пренебрегнала искането за допускане до устния изпит по конкурса […],

— да отмени решението, постановено на 23 юли 2009 г., с което [EPSO] потвърждава елиминаторната оценка от 18/40 на последния писмен изпит в) и отказва да я допусне до [участие в] устния изпит по конкурса […],

— да отмени с обратна сила списъка с издържалите конкурса след неговото провеждане, считано от датата, на която е публикуван,

— [Европейската] комисия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски“.

29 Комисията моли Съда на публичната служба:

— като главно искане да отхвърли жалбата като недопустима,

— при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като неоснователна,

— да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

30 След подаването на писмената защита Съдът на публичната служба разрешава втора размяна на писмени становища, която обаче се ограничава до въпроса за допустимостта на жалбата. Тъй като Съдът на публичната служба счита, че може да се произнесе без провеждането на устната фаза на производството, с писмо на секретариата от 16 юни 2011 г. страните са поканени да изразят съгласието си или несъгласието си с предложението за произнасяне без съдебно заседание на основание член 48, параграф 2 от Процедурния правилник. Страните са изразили съгласието си с предложението на Съда на публичната служба да се произнесе без съдебно заседание.

По допустимостта на жалбата

Доводи на страните

31 Комисията сочи недопустимостта на жалбата тъй като, от една страна, жалбоподателката не посочила правилно обжалвания акт и от друга страна, било почти сигурно, че както искането за правна помощ, подадено на 18 ноември 2009 г., така и жалбата, подадена на 26 март 2010 г., били просрочени.

32 На първо място, жалбоподателката неправилно посочила електронното съобщение от 14 септември 2009 г. като акт, който нарушава нейните интереси, при положение че актът, който всъщност я увреждал, бил решението на конкурсната комисия, съобщено с писмо от EPSO от 23 юли 2009 г., с което след преразглеждане се потвърждавала оценката от 18/40 на писмен изпит в) и недопускането на жалбоподателката до участие в устния изпит. Жалбоподателката трябвало да обжалва последното решение, което, поради факта че е прието от конкурсната комисия, подлежало на обжалване направо пред Съда на публичната служба. В този случай срокът, предвиден в член 91, параграф 3 от Правилника, по принцип изтичал 3 месеца и 10 дни след 23 юли 2009 г., а именно на 2 ноември 2009 г.

33 На второ място, Комисията поддържа, че документът от 28 юли 2009 г., който жалбоподателката озаглавила „А[дминистративна жалба]“ по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, бил просто искане да ѝ бъдат предоставени документи и нямал минимално необходимото съдържание съгласно определението за предварителна административна жалба по смисъла на разпоредбите от Правилника, което била причината този документ да не доведе до спиране на срока от 3 месеца и 10 дни за сезиране на Съда на публичната служба.

34 На трето място, Комисията сочи, че дори ако се допусне, че документът от 28 юли 2009 г. отговаря на необходимите условия, за да представлява административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, електронното съобщение от 14 септември 2009 г. не можело да се счита за отговор на административната жалба, тъй като не било изготвено от органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“). При тези условия в приложение на член 90, параграф 2, втора алинея от Правилника било налице мълчалив отказ на административната жалба четири месеца след подаването ѝ, а именно на 28 ноември 2009 г., след което жалбоподателката разполагала с 3 месеца и 10 дни, за да подаде жалба, а именно до 10 март 2010 г. Тъй като жалбата била подадена на 26 март 2010 г., същата била просрочена.

35 На четвърто място, Комисията е на мнение, че искането за правна помощ, подадено на 18 ноември 2009 г., било преждевременно, тъй като било подадено 10 дни преди изтичането на 4-месечния срок, с който разполага ОН, за да отговори на твърдяната административна жалба, и поради това не водело до спиране на срока за обжалване по съдебен ред.

36 Комисията добавя, че дори жалбата да се приеме за допустима в частта относно достъпа до информация, доколкото правото на достъп до документите в рамките на конкурсна процедура може да съществува отделно от искането за отмяна на решение на конкурсната комисия, претенцията относно недопускането до участие в устния изпит, която съставлявала основната част от жалбата, оставала недопустима.

37 Накрая Комисията счита, че няма противоречие между твърдяната от нея недопустимост и факта, че председателят на Съда на публичната служба предоставя правна помощ на жалбоподателката. В това отношение Комисията напомня, че правната помощ се отказва, когато искът или жалбата, за които е поискана, изглеждат явно недопустими или явно неоснователни,

докато в писмените си становища тя единствено поддържа, че след направения анализ на различните етапи от административното производство жалбата ѝ се струва недопустима, без обаче да твърди, че е явно недопустима.

38 Жалбоподателката отвръща, на първо място, че жалбата е насочена срещу електронното съобщение от 14 септември 2009 г., тъй като хронологически то е последното прието от EPSO решение. Доколкото това решение е взето след нейната административна жалба, същото заместувало решението на конкурсната комисия, което ѝ е било съобщено с писмо от 23 юли 2009 г., и представлявало акт, който нарушава интересите ѝ.

39 На второ място, жалбоподателката твърди, че нейният документ от 28 юли 2009 г. действително представлява административна жалба по смисъла на разпоредбата на член 90, параграф 2 от Правилника. Всъщност, от една страна, тя го озаглавила „А[дминистративна жалба]“ и уточнила, че той е подаден на основание член 90, параграф 2 от Правилника, което свидетелствало за волята ѝ да подаде административна жалба по смисъла на разпоредбите от Правилника. От друга страна, от текста на нейния документ се установявало ясно, че той има за цел да оспори решението на конкурсната комисия, съобщено ѝ с писмо от 23 юли 2009 г., приложено към него. От текста на документа също ставало ясно, че жалбоподателката искала преразглеждане на писмента си работа в), в резултат на което да бъде допусната до участие в устния изпит. Накрая, според жалбоподателката в документа си тя не можела да изложи по-подробно несъгласието си с решението на конкурсната комисия, съобщено на 23 юли 2009 г., тъй като не успяла да се снабди с писмените си работи с поправките, а EPSO ѝ изпратило писмени работи б) и в) едва на 16 юни 2010 г., но без поправките. Освен това, ако трябвало да се приеме, че документът ѝ от 28 юли 2009 г. не бил административна жалба по смисъла на разпоредбите от Правилника, това означавало, че председателят на Съда на публичната служба ѝ е предоставил правна помощ за подаването на просрочена жалба.

40 На трето място, жалбоподателката отбелязва, че електронното съобщение от 14 септември 2009 г. изрично упоменава нейните искания от 28 юли 2009 г., на които цели да даде отговор. В това отношение жалбоподателката допълва, че електронно съобщение, в което адресът на изпращача е от същия домейн като включения в електронните съобщения на EPSO, което дава отговор на въпросите ѝ от административната жалба и изрично се позовава на последната, без обаче да уважава исканията ѝ, трябва да се счита, че отхвърля нейната административна жалба. Според жалбоподателката Комисията не може да твърди, че жалбоподателката е трябвало да пренебрегне електронното съобщение от 14 септември 2009 г. и да изчака изтичането на 4-месечния срок, считано от датата на подаване на административната ѝ жалба от 28 юли 2009 г., с чието изтичане било налице мълчалив отказ, тъй като съществувала опасност да ѝ бъде направено възражение за изтичане на срока за обжалване по съдебен ред, поради това че не е обжалвала в срок изричното отхвърляне на административната си жалба. При всички положения тя трябвало да бъде уведомена за него.

41 На четвърто място, дори в хипотезата, в която електронното съобщение от 14 септември 2009 г. не представлява отхвърляне на нейната административна жалба, жалбоподателката изтъква, че искането за правна помощ спира срока за обжалване до датата на съобщаване на определението на председателя на Съда на публичната служба, с което се предоставя правна помощ, а именно на 10 март 2010 г. — датата, на която срокът започва отново да тече. Ето защо подадената на 26 март 2010 г. жалба не била просрочена.

42 Жалбоподателката добавя, че дори да се допусне, че искането ѝ за правна помощ, подадено на 18 ноември 2009 г., следва да се приеме за предсрочно, тъй като е подадено преди 28 ноември 2009 г. — датата, на която изтича срокът за отговор на нейната административна жалба от 28 юли 2009 г., безспорно е, че председателят на Съда на публичната служба е взел предвид това искане най-малкото към момента на изтичане на посочения срок на 28 ноември 2009 г. От това следвало, че срокът за подаване на жалба бил спрян между 18 ноември 2009 г. или

28 ноември 2009 г., ако Съдът на публичната служба приеме, че електронното съобщение от 14 септември 2009 г. не представлява отхвърляне на нейната административна жалба, и 10 март 2010 г. — датата на определението на председателя на Съда на публичната служба, с което се предоставя правна помощ. Било очевидно, че съдебното производство е започнало, тъй като искането за правна помощ не само било разгледано, но и било уважено от председателя на Съда на публичната служба, което последният нямало да направи, ако бе изтекъл срокът за обжалване по съдебен ред и в резултат на това жалбата бе явно недопустима.

Съображения на Съда на публичната служба

По актовете, които нарушават интересите на жалбоподателката

43 В самото начало следва да се напомни, че в съответствие с член 90, параграф 2 от Правилника както административната, така и съдебната жалба трябва да са насочени срещу акт, който нарушава интересите на жалбоподателя. Според постоянната съдебна практика нарушаващ интересите е този акт, който поражда задължителни правни последици, които могат пряко и непосредствено да засегнат интересите на жалбоподателя, като сериозно изменят неговото правно положение (Решение на Съда на публичната служба от 15 септември 2011 г. по дело Munch/СХВП, F-6/10, точка 32 и цитираната съдебна практика).

44 Що се отнася, на първо място, до решенията на конкурсна комисия, от постоянната съдебна практика следва, че решението, с което конкурсната комисия отказва да допусне кандидат до изпитите, след като по искане на заинтересуваното лице е преразгледала неговата кандидатура, замества по-рано постановеното от комисията решение и не може да се счита единствено за негово потвърждение (Решение на Първоинстанционния съд от 11 февруари 1992 г. по дело Panagiotopoulou/Парламент, T-16/90, точка 20). В този смисъл, когато кандидат в конкурс поиска преразглеждане на взето от комисията решение, актът, който нарушава интересите му, е решението, взето от нея след преразглеждане на положението на кандидата (Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2006 г. по дело Heus/Комисия, T-173/05, точка 19).

45 При това положение решението на конкурсната комисия, според което жалбоподателката не е допусната до устен изпит, прието в резултат от подаденото от нея на 10 юли 2009 г. искане за преразглеждане и съобщено с писмо от EPSO от 23 юли 2009 г., замества първоначалното решение на комисията, съобщено с писмо от EPSO от 2 юли 2009 г., и в настоящия случай представлява акт, който нарушава интересите на жалбоподателката, що се отнася до недопускането ѝ до участие в устния изпит на конкурса (наричано по-нататък „решението за недопускане до устния изпит“). Именно от решението за недопускане до устния изпит, взето след преразглеждане, започват да текат сроковете за обжалване по административен и съдебен ред, без да трябва да се проверява дали при това положение посоченото решение може евентуално да се приеме за акт с чисто потвърдителен характер (вж. Решение на Съда на публичната служба от 13 декември 2007 г. по дело Van Neyghem/Комисия, F-73/06, точка 39).

46 На второ място, що се отнася до решенията за отказ да се предостави информация или документи на кандидатите, следва да се уточни, че в дял Г, точка 4 обявлението за конкурса въвежда специфична процедура, която при взето решение за прилагането ѝ от кандидата замества предвидената в член 90, параграф 1 от Правилника, характеризира се със съвсем кратки срокове и има за цел да позволи на кандидатите да упражнят специфичното право, което им се признава, да получат достъп до определена информация, която ги засяга пряко и лично. По силата на това право „EPSO може да предостави по искане на кандидата“ допълнителна информация, отнасяща се до участието му в конкурса. Исканията трябва да се подадат в срок от 1 месец след съобщаване на резултатите от конкурса, а EPSO се задължава да им отговори в срок от 1 месец след получаване на искането. Дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса препраща към дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите относно примерите за

информацията, която може да се предостави на кандидатите. От дял III, точка 3, буква б) от посочения наръчник се установява, че кандидатите, които не са положили успешно писмените изпити, могат да поискат копие от изпитните си работи, както и формуляра за индивидуалното оценяване на последните с оценката на конкурсната комисия.

47 Специфичното право, признато на кандидатите, има за цел да даде възможност на отстранените от конкурси кандидати, без да се накърнява поверителният характер на работата на конкурсната комисия, да получат информация и документи, които да им позволят да вземат информирано решение дали има смисъл да обжалват или не решението за изключването им от конкурса. За целта налагането на съвсем кратки срокове както за подаване на искането за предоставяне на информация или документи, така и за отговора на същото, има за цел да позволи на кандидата при всички положения да има на разположение посочените информация и документи поне 1 месец преди изтичането или на срока за обжалване пред Съда на публичната служба, или на срока за подаване на административна жалба до EPSO, чийто ръководител упражнява по силата на член 4 от Решение 2002/621 правомощията, предоставени на ОН.

48 От току-що направения анализ следва, че строгото спазване от страна на EPSO на специфичното право, признато на кандидатите, както от гледна точка на неговото съдържание, така и на срока за отговор е израз на задълженията, произтичащи от принципа на добра администрация, от правото на достъп на обществеността до документи и от правото на ефективни правни средства за защита в съответствие с членове 41, 42 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От това следва, че неспазването от страна на EPSO на специфичното право, признато на кандидатите, освен че би могло да доведе до подаването на жалби по съдебен или административен ред от отстранените кандидати, без да разполагат с достатъчно информация, може да съставлява служебно нарушение, от което евентуално да възникне право на обезщетение за кандидата.

49 В настоящия случай електронното съобщение на жалбоподателката от 14 май 2009 г. съдържа искане да ѝ бъде предоставена писмената ѝ работа б) с поправките и оценката на конкурсната комисия, а електронното ѝ съобщение от 4 юли 2009 г. съдържа искане за предоставяне на писмената ѝ работа в), също с поправките и оценката на конкурсната комисия. Освен посочените две електронни съобщения на 27 май 2009 г. жалбоподателката подава първо искане за преразглеждане от конкурсната комисия на първоначалното ѝ решение за оценяването на писмената ѝ работа б), като това искане на жалбоподателката за преразглеждане е уважено, а на 10 юли 2009 — второ искане за преразглеждане на писмена работа в), в резултат от което конкурсната комисия запазва оценката си на разглежданата работа, което е съобщено на жалбоподателката с писмо от 23 юли 2009 г., без обаче да има отговор на нейното искане за предоставяне на писмена работа в) с поправките и на формуляра за индивидуално оценяване от конкурсната комисия на посочената работа.

50 В този смисъл от хронологичното проследяване на фактите става ясно, че едномесечният срок, с който разполага EPSO, за да предостави на жалбоподателката, в отговор на нейното електронно съобщение от 14 май 2009 г., копие от писмената ѝ работа б), както и формуляра за индивидуално оценяване с оценката на конкурсната комисия, е изтекъл на 14 юни 2009 г., без да е изпратен какъвто и да е документ на жалбоподателката. Във връзка с предоставянето на информация за писмената работа в), отсъствието на отговор на електронното съобщение на жалбоподателката от 4 юли 2009 г. и на молбата ѝ, съдържаща се в искането ѝ за преразглеждане от 10 юли 2009 г., може да се квалифицира единствено като мълчалив отказ. В това отношение следва да се добави, че макар в писмото от 2 юли 2009 г., адресирано до жалбоподателката, EPSO да твърди, че вече ѝ е изпратила копие от нейната писмена работа б), както и макар в електронното съобщение от 14 септември 2009 г. да е посочено, че писмена работа в) и формулярът за индивидуалното оценяване на същата са приложени към него, установено е, че тези документи не са били изпратени на жалбоподателката на посочените дати.

51 От това следва, че що се отнася до исканията за предоставяне на информация и документи, както мълчаливият отказ за предоставяне на поисканата информация във връзка с работа б), настъпил на 14 юни 2009 г. (наричано по-нататък „отказът да се представи писмена работа б)“), така и мълчаливият отказ да се предаде поисканата информация във връзка с писмената работа в), съдържащ се в писмото от 23 юли 2009 г. (наричан по-нататък „отказът да се представи писмена работа в)“), доколкото посоченото писмо не засяга въпроса за предоставяне на поисканата информация, са актове, които нарушават интересите на жалбоподателката.

52 Следователно както решението за недопускане до устния изпит, така и отказът да се предостави писмена работа б) и отказът да се предостави писмена работа в), са актове, които нарушават интересите на жалбоподателката.

По спазването на сроковете от жалбоподателката

53 В това отношение следва да се напомни, на първо място, че както Съдът постановява неколкократно, правното средство за защита, което е на разположение срещу решение на конкурсна комисия, обикновено се състои във възможността за пряко сезиране на съда (вж. по-специално Решение на Съда от 14 юли 1983 г. по дело Detti/Съд, 144/82, точка 16 и цитираната съдебна практика). Действително подаването на административна жалба срещу решението на конкурсна комисия изглежда лишено от смисъл, тъй като съответната институция няма право да отменя или изменя решенията на конкурсните комисии. Поради това крайно ограничителното тълкуване на член 91, параграф 2 от Правилника би довело единствено до напълно безсмислено удължаване на производството (вж. по-специално Решение на Съда от 16 март 1978 г. по дело Ritter von Wüllerstorff und Urbair/Комисия, 7/77, точка 8).

54 В настоящия случай, тъй като решението за недопускане до устния изпит представлява решение на конкурсната комисия, което само по себе си може да се обжалва пред Съда на публичната служба без предварително обжалване по административен ред, тримесечният срок за обжалване по съдебен ред, установен с член 91, параграф 3 от Правилника, увеличен еднократно с десетдневния срок поради отдаленост по силата на член 100, параграф 3 от Процедурния правилник, започва да тече от съобщаването с неопределена дата на това решение с писмото от 23 юли 2009 г., но не по-късно от 28 юли 2009 г. — датата на документа, озаглавен „A[дминистративна жалба]“, в който жалбоподателката признава, че е запозната с него, и изтича на 7 ноември 2009 г. Тъй като 7 ноември 2009 г. е събота, срокът за обжалване по съдебен ред се продължава автоматично в приложение на член 100, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник до понеделник 9 ноември 2009 г.

55 Отказът да се предостави писмената работа б) и отказът да се предостави писмена работа в), също представляват решения на конкурсната комисия, които могат да се обжалват пред Съда на публичната служба без предварително обжалване по административен ред. Тъй като първото от посочените решения е налице на 14 юни 2009 г., а жалбоподателката се е запознала с второто най-късно на 28 юли 2009 г., срокът от 3 месеца и 10 дни за упражняването на правото на жалба пред Съда на публичната служба е изтекъл съответно на 24 септември 2009 г. и на 7 ноември 2009 г., като последният е продължен до 9 ноември 2009 г. поради посочените в предходната точка съображения.

56 В резултат от това най-късно на 24 септември 2009 г. жалбоподателката е могла да сезира пряко Съда на публичната служба с подаването на жалба срещу отказа да се предостави писмена работа б) и най-късно на 9 ноември 2009 г. срещу решението за недопускане до устния изпит и отказа да се предостави писмена работа в).

57 Тази констатация не може да се обезсили от текста на член 97, параграф 4 от Процедурния правилник, съгласно който подаването на молба за предоставяне на правна помощ спира срока, определен за завеждането на иска или жалбата, до датата на съобщаване на определението, с което се взема решение по тази молба, тъй като в настоящия случай жалбоподателката е поискала да се ползва от правна помощ едва на 18 ноември 2009 г., тоест когато сроковете за обжалване на посочените по-горе три решения на конкурсната комисия вече са изтекли.

58 На второ място, следва да се напомни, че отново съгласно постоянната съдебна практика, ако вместо директно да сезира съда, заинтересуваното лице се позовава на разпоредбите на Правилника, за да се обърне с административна жалба към ОН, допустимостта на подадената впоследствие жалба по административен ред ще зависи от спазването от страна на заинтересуваното лице на всички процесуални изисквания в производството по предварителното обжалване по административен ред (Решение на Първоинстанционния съд от 23 януари 2002 г. по дело Gonçalves/Парламент, T-386/00, точка 35 и цитираната съдебна практика).

59 В настоящия случай жалбоподателката посочва, че документът от 28 юли 2009 г., озаглавен „А[дминистративна жалба]“, в който се прави изрично позоваване на член 90, параграф 2 от Правилника, представлява административна жалба по смисъла на посочените разпоредби.

60 Действително съгласно постоянната съдебна практика административната жалба не се нуждае от определена форма. Достатъчно е от нея ясно и точно да личи волята на жалбоподателя да обжалва постановеното по отношение на него решение (вж. в този смисъл Решение на Съда от 31 май 1988 г. по дело Rousseau/Сметна палата, 167/86, точка 8 и Решение на Съда от 14 юли 1988 г. по дело Aldinger и Virgili/Парламент, 23/87 и 24/87, точка 13; Решение на Първоинстанционния съд от 16 февруари 2005 г. по дело Reggimenti/Парламент, T-354/03, точка 43). Отново от съдебната практика следва, че администрацията трябва да разглежда административните жалби в дух на откритост, и за да се приеме, че е налице административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, е достатъчно в рамките на административното производство по достатъчно ясен начин предварително да е било посочено основание, което да позволи на ОН да се запознае със съображенията, поради които заинтересуваното лице е несъгласно с обжалваното решение (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 13 януари 1998 г. по дело Volger/Парламент, T-176/96, точка 65).

61 Това обаче не променя факта, че тъй като целта на досъдебното производство е уреждането по взаимно съгласие на спор, който възниква в момента на подаването на административната жалба, ОН трябва да бъде в състояние да се запознае достатъчно точно с доводите, които заинтересуваното лице формулира срещу административното решение. От това следва, че при всички положения административната жалба трябва да съдържа изложение на основанията и доводите, изтъкнати срещу административното решение, срещу което тя е подадена (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 7 март 1996 г. по дело Williams/Сметна палата, T-146/94, точка 44).

62 В настоящия случай Съдът на публичната служба установява най-напред, че както е напомнено в точка 24 от настоящото решение, документът от 28 юли 2009 г. се състои от две части. В първата жалбоподателката иска предоставянето на някои документи, както и допълнителна информация. Във втората тя иска да бъде допусната до участие в устния изпит, в случай че получи необходимите точки.

63 Съдът на публичната служба констатира по-нататък във връзка с втората част от документа от 28 юли 2009 г., която, след като жалбоподателката е поискала да бъде допусната до участие в устния изпит, може да се счете за оспорване на решението за недопускане до устния изпит, че текстът на разглеждания документ не съдържа изложение на нито едно правно или фактическо основание или довод в подкрепа на искането за изменение на посоченото решение.

Следователно тази част от документа от 28 юли 2009 г. не отговаря на минималните предпоставки, изисквани съгласно съдебната практика, припомнена по-горе, за да се счита за административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника, а EPSO не е в състояние да предостави мотивиран отговор.

64 При тези условия искането за отмяна на решението за недопускане до устния изпит е недопустимо. Тъй като искането за отмяна на списъка с издържалите конкурса лица би могло да бъде уважено само в случай на отмяна от страна на Съда на публичната служба на решението за недопускане до устния изпит, това искане следователно също трябва да се обяви за недопустимо.

65 Накрая, Съдът на публичната служба констатира, че макар жалбоподателката да не сочи нито доводи, нито основания в подкрепа на исканията, които са предмет на първата част от документа от 28 юли 2009 г., все пак от самия текст на документа от 28 юли 2009 г. може да се направи извод, че жалбоподателката се оплаква, че не е получила неколкократно поисканите документи, по-специално с нейното електронно съобщение от 14 май 2009 г. относно писмената работа б), както и с нейното електронно съобщение от 4 юли 2009 г. и в искането за преразглеждане от 10 юли 2009 г., що се отнася до писмена работа в). От това следва, че с оглед на обстоятелствата в настоящия случай първата част на документа от 28 юли 2009 г. е трябвало да се разгледа от EPSO като административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника.

66 Доколкото EPSO не уважава исканията за предоставяне на документи в сроковете, посочени в точка 50 от настоящото решение, за подаването на административна жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника срещу отказа да се предостави писмената работа б) и срещу отказа да се предостави писмена работа в), жалбоподателката разполага със срок от 3 месеца, който изтича съответно на 14 септември 2009 г. и на 28 октомври 2009 г.

67 Следователно административната жалба, подадена от жалбоподателката на 28 юли 2009 г., е допустима както по отношение на отказа да се предостави писмената работа б), така и по отношение на отказа да се предостави писмена работа в).

68 Във връзка с това следва да се отбележи, че след подаването на административната жалба от 28 юли 2009 г. по исканията да се предоставят писмени работи б) и в) с поправките е постановено изрично решение за отказ, за което EPSO изпраща електронно съобщение на 14 септември 2009 г.

69 Доколкото освен това с електронно съобщение от 14 септември 2009 г. EPSO на практика отказва да предостави на жалбоподателката поисканите писмени работи б) и в), както и формуляра за индивидуално оценяване, като по тези искания вече са били постановени отказите да се предоставят писмени работи б) и в), не следва да има произнасяне по исканията за отмяна на решението, за което е изпратено електронното съобщение от 14 септември 2009 г. Всъщност от постоянната съдебна практика следва, че изрично искане, насочено срещу отхвърлянето на административна жалба, води до сезиране на Съда на публичната служба във връзка с акта, срещу който е била подадена административната жалба, когато нейното отхвърляне само по себе си е лишено от самостоятелно съдържание, доколкото решението за отхвърляне единствено потвърждава обжалваното решение (Решение по дело Munch/СХВП, посочено по-горе, точка 24 и цитираната съдебна практика).

70 От всичко изложено по-горе следва, че жалбата е допустима, доколкото с нея се иска отмяна на отказа да се предостави писмената работа б) и на отказа да се предостави писмената работа в).

По съществото на спора

71 В самото начало следва да се напомни, че последователните искания на жалбоподателката да ѝ бъдат представени от EPSO определени документи, се отнасят както до нейните писмени работи в рамките на писмените изпити б) и в) и до формуляра за тяхното оценяване от конкурсната комисия, така и до направените в посочените писмени работи поправки.

72 Макар да е вярно, че в сроковете, определени в дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса, EPSO не уважава исканията за предоставяне на достъп до писмените изпити б) и в), доколкото те се отнасят до писмените работи на жалбоподателката в рамките на тези два изпита, както и до формулярите за оценяването на тези писмени работи, попълнени от конкурсната комисия, нито пък ги прилага към електронното съобщение от 14 септември 2009 г., безспорно е, че в хода на съдебното производство на жалбоподателката са предадени копия от посочените по-горе нейни писмени работи, както и формулярите за оценяване на всяка от тях, попълнени от конкурсната комисия, по-конкретно с писмо на EPSO от 16 юни 2010 г., и тези документи са сред материалите по делото, приложени към писмената защита на Комисията.

73 Следователно поради липсата на искане за обезщетение жалбата става безпредметна, що се отнася до отказите да се предоставят писмените работи б) и в), доколкото тези откази се отнасят за предоставянето на писмените работи на жалбоподателката и на формулярите за тяхното оценяване от конкурсната комисия. Следва да се добави, че в допустимата си част настоящият спор не е финансов по смисъла на член 91, параграф 1 от Правилника и поради това в настоящия случай Съдът на публичната служба не разполага с неограничена компетентност, което не му дава възможност да разгледа дали би следвало служебно да осъди ответника да заплати обезщетение заради причинените по негова вина вреди (вж. в този смисъл Решение на Съда от 20 май 2010 г. по дело Gogos/Комисия, C-583/08 P, точка 44).

74 Следователно остава да се разгледат единствено исканията за отмяна на отказите да се предоставят писмените работи б) и в), доколкото те се отнасят до предоставянето на посочените писмени работи с поправките.

75 В подкрепа на жалбата си като цяло жалбоподателката изтъква няколко правни основания, изведени, първото — от нарушение на правото на кандидатите да получат достъп до информацията, която ги засяга, второто — от нарушение на задължението за мотивиране и на Кодекса на Комисията за добро административно поведение, третото — от нарушение на принципа на прозрачност и четвъртото — от нарушение на принципа на равно третиране. В подкрепа единствено на искането за отмяна на решението за недопускане до устния изпит, обявено за недопустимо в точка 64 от настоящото решение, е изтъкнато пето правно основание, изведено от нарушение на определящите правила относно работата на конкурсната комисия и на действащите изпитни критерии.

76 При това положение Съдът на публичната служба ще се ограничи с разглеждането на първите четири правни основания, изтъкнати в подкрепа на жалбата в нейната цялост.

По първото правно основание, изведено от нарушение на правото на кандидатите до получат достъп до засягащата ги информация

Доводи на страните

77 Жалбоподателката твърди, че непредоставянето на нейните писмени работи б) и в) с поправките е в противоречие с правото на гражданите на Европейския съюз да получат достъп до документите на институциите на Съюза, закрепено в Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до

документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76). Този отказ противоречал на дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса и на дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите. Достъпът до писмените работи с поправките би позволил на жалбоподателката да разбере допуснатите грешки и в бъдеще да се поправи.

78 Комисията моли това основание да се отхвърли.

Съображения на Съда на публичната служба

79 Що се отнася до твърдяното нарушение на Регламент № 1049/2001, следва да се подчертае, че жалбоподателката не е спазила задължителната административна процедура, предвидена в член 6 и сл. от посочения регламент, за да получи достъп до документите, предмет на настоящия спор, преди да сезира Съда на публичната служба, което прави първото основание недопустимо, доколкото е изведено от нарушение на гореспоменатия регламент.

80 При всички положения следва да се напомни установената съдебна практика, според която Регламент № 1049/2011 представлява обща норма, определяща основните принципи, които уреждат упражняването на правото на всеки гражданин на Съюза да получи достъп до документите на съответните институции във всички области на дейност на Съюза, включително на публичната служба (Решение на Първоинстанционния съд от 17 май 2006 г. по дело Kallianos/Комисия, T-93/04, точка 87). Както обаче всяка обща норма, така предвиденото право на достъп до документите може да се уточнява, разширява или, обратно, ограничава и дори изключва — съгласно принципа, че специалното правило отменя общото (lex specialis derogat legi generali), — когато са налице специални норми, уреждащи специфични области (Решение на Първоинстанционния съд от 5 април 2005 г. по дело Hendrickx/Съвет, T-376/03, точка 55 и Решение на Първоинстанционния съд от 14 юли 2005 г. по дело Le Voci/Съвет, T-371/03, точка 122, Решение на Съда на публичната служба от 20 януари 2011 г. по дело Strack/Комисия, F-121/07, точка 65, предмет на две висящи пред Общия съд жалби, по дело T-197/11 P и по дело T-198/11 P).

81 Член 6 от приложение III към Правилника, дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса и дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите представляват именно специални разпоредби, които изключват тези на Регламент № 1049/2001, тъй като уреждат достъпа до специфични видове документи, а именно писмените работи на кандидатите, както и формулярите за оценяване на тези работи от конкурсната комисия.

82 От това следва, че дори жалбоподателката да бе спазила процедурата по член 6 и сл. от Регламент № 1049/2001, неговите разпоредби не биха намерили приложение в настоящия случай.

83 Що се отнася до нарушението на дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса и на дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите, от самия текст на тези разпоредби следва, че те не предвиждат предоставянето на кандидатите на техните писмени работи с поправките.

84 Действително писмените работи на кандидатите със съответните поправки съдържат преценки за кандидатите от личен и съпоставителен характер, поради което попадат в обхвата на член 6 от приложение III към Правилника, в което се урежда по-специално конкурсната процедура и е предвидено, че „[р]азискванията на конкурсната комисия са тайни“. Както Съдът вече е имал възможност да посочи, тайната се въвежда, за да се гарантира независимостта на конкурсните комисии и обективността на техните разисквания, като им се осигури защита от всякаква външна намеса или натиск, независимо дали от страна на самата администрация, заинтересуваните кандидати или трети лица. При това положение зачитането на тайната не

допуска нито оповестяването на позициите, заети от отделните членове на конкурсните комисии, нито разкриването на каквито и да било обстоятелства, свързани с преценки от личен или съпоставителен характер относно кандидатите (Решение на Съда от 4 юли 1996 г. по дело Парламент/Innamorati, C-254/95 P, точка 24; вж. също Решение на Първоинстанционния съд от 27 март 2003 г. по дело Martínez Páramo и др./Комисия, T-33/00, точка 44 и Решение на Първоинстанционния съд по дело Hendrickx/Съвет, посочено по-горе, точка 56).

85 От това следва, че доколкото Регламент № 1049/2001 не намира приложение в настоящия случай и член 6 от приложение III към Правилника, дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса и дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите не задължават EPSO да предостави на кандидатите писмените им работи с поправките, първото основание трябва да се отхвърли като частично недопустимо и частично неоснователно.

По второто правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, както и на Кодекса на Комисията за добро административно поведение

Доводи на страните

86 Жалбоподателката изтъква, че тъй като EPSO не ѝ предоставя копие от нейните писмени работи б) и в) със съответните поправки, посочената служба е нарушила член 296 ДФЕС и член 25, втора алинея от Правилника, тъй като отказите не били мотивирани. EPSO действала и в нарушение на приложението към Решение на Комисията от 17 октомври 2000 година за изменение на нейния процедурен правилник (ОВ L 267, стр. 63), озаглавено „К[одекс за добро поведение на персонала на Европейската комисия при неговото отношение с обществеността]“ (наричан по-нататък „Кодексът за добро административно поведение“), по силата на който Комисията трябва да отговаря на отправените до нея искания в срок от 15 дни, като всяко решение на тази институция трябва ясно да посочва мотивите, на които се основава, и да бъде съобщавано на засегнатите лица и на съответните страни.

87 Комисията моли това основание да се отхвърли.

Съображения на Съда на публичната служба

88 Според постоянната съдебна практика задължението за мотивиране на решение с неблагоприятни последици цели, от една страна, да предостави на заинтересованото лице информацията, която му е необходима, за да установи дали решението е основателно или не, а от друга страна, да направи възможен съдебния контрол върху това решение. Що се отнася обаче до решенията, взети от конкурсна комисия, това задължение трябва да бъде съчетано със зачитане на тайната на разискванията на конкурсната комисия съгласно член 6 от приложение III към Правилника. При тези условия изискването за мотивиране на решенията на конкурсната комисия трябва да отчете естеството на въпросните разисквания, които по принцип включват поне два различни етапа, а именно, на първо място, разглеждането на кандидатурите, за да се направи подбор на допуснатите до участие в конкурса кандидати, и на второ място, проверката на способностите на кандидатите за длъжността, която трябва да бъде заета, за да се състави списък с издържалите конкурса. Вторият етап от разискванията на конкурсната комисия е преди всичко със сравнителен характер и поради това попада в обхвата на присъщата на тези разисквания тайна. Критериите за проверка, които са приети от конкурсната комисия преди провеждане на изпитите, са неразделна част от сравнителната преценка на съответните качества на кандидатите, извършвана от конкурсната комисия. Следователно тези критерии попадат в обхвата на тайната на разискванията на същото основание както преценката на конкурсната комисия. Извършваната от конкурсната комисия преценка със сравнителен характер е отразена посредством оценките, които тази комисия дава на

кандидатите. Предвид тайната, която трябва да се прилага към разискванията на конкурсната комисия, съобщаването на оценките, които са получени на различните изпити, представлява достатъчно мотивиране на решенията на конкурсната комисия, тъй като тази комисия не е длъжна да уточнява кои от отговорите на кандидатите са приети за незадоволителни или да обяснява защо тези отговори са приети за такива (Решение по дело Парламент/Innamorati, посочено по-горе, точки 23—31, Решение по дело Martínez Páramo и др./Комисия, посочено по-горе, точки 43—52, Решение на Съда на публичната служба от 30 април 2008 г. по дело Dragoman/Комисия, F-16/07, точка 63).

89 В настоящия случай обаче следва да се констатира най-напред, че за да мотивира отказа да бъдат предоставени на жалбоподателката нейните писмени работи б) и в) с поправките, електронното съобщение от 14 септември 2009 г. препраща към член 6 от приложение III към Правилника, който предвижда, че разискванията на конкурсната комисия са тайни; по-нататък, че видно от цитираната в предходната точка съдебна практика, тъй като съобщаването на оценките, които са получени на различните изпити, представлява достатъчно мотивиране, конкурсната комисия не е длъжна да уточнява кои от отговорите на кандидатите са приети за незадоволителни; накрая, че дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите — текст, с който жалбоподателката разполага, не предвижда на кандидатите да бъдат предоставяни писмени работи с поправки. При тези обстоятелства жалбоподателката не може да твърди, че няма необходимата информация, за да установи дали отказът да ѝ бъдат предоставени нейните писмени работи б) и в), с който се запознава от електронното съобщение от 14 септември 2009 г., е бил основателен или не.

90 Доводът на жалбоподателката, че EPSO е действала в разрез с разпоредбите на Кодекса за добро административно поведение, също не може да се приеме, тъй като в настоящия случай посоченият кодекс не се прилага. Всъщност, на първо място, от самото заглавие на кодекса става ясно, че той се отнася до персонала на Комисията и следва да урежда отношенията му с обществеността. На второ място, следва да се отбележи, че посоченият кодекс напомня в разпоредбата относно приложното му поле, че отношенията между Комисията и нейните служители се уреждат изключително от Правилника.

91 В настоящия случай обаче жалбоподателката не може да твърди, че в отношенията си с EPSO има качеството на обикновен представител на обществеността. Всъщност, от една страна, от член 4 от Решение 2002/620 следва, че в съответствие с член 91а от Правилника за длъжностните лица исканията и жалбите, отнасящи се до упражняването на правомощията, предоставени съгласно член 2, параграфи 1 и 2 от това решение, се депозират в [EPSO]. От друга страна, след като е участвала в конкурса като кандидат, всяко искане на жалбоподателката за предоставяне на информация относно участието ѝ в този конкурс, отправено до EPSO, се урежда от приложение III към Правилника, от дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса и от дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите.

92 Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на прозрачност

Доводи на страните

93 Жалбоподателката твърди, че по силата на член 15 ДФЕС прозрачността е основен принцип на Съюза, поради което всяка негова институция и орган трябва да гарантират прозрачност в работата си. Освен това Омбудсманът посочил, че прозрачността трябва да е ръководно начало в процедурите по назначаване, и отправил препоръки до Комисията в този смисъл. Накрая, самата EPSO в програмата си за развитие, публикувана на нейния интернет сайт на 11 септември 2008 г., имаща за цел да модернизира подхода ѝ при подбора на кандидати,

посочвала прозрачността като изискване в хода на процедурите по назначаване. Тъй като EPSO отказала да предостави на жалбоподателката писмените ѝ работи б) и в) с поправките, службата нарушила принципа на прозрачност.

94 Това основание според Комисията не е основателно.

Съображения на Съда на публичната служба

95 Необходимо е да се напомни, че член 6 от приложение III към Правилника предвижда, че разискванията на конкурсната комисия са тайни.

96 Следователно, когато институция на Съюза откаже да предостави на определен кандидат писмената му работа с поправките, последният не може валидно да се позове на понятието за прозрачност, за да оспори приложимостта на член 6 от приложение III към Правилника (Решение по дело Le Voci/Съвет, посочено по-горе, точка 124).

97 Този извод не може да се оспори от доводите на жалбоподателката относно наличието на хипотетично право на достъп на кандидатите в конкурс до писмените работи със съответните поправки, основаващо се на препоръка на Омбудсмана до Комисията от 18 октомври 1999 г., на приемането на тази препоръка от Комисията и на проверка на Омбудсмана, започнала през 2005 г., която приключила с нова препоръка до Комисията относно задължението ѝ да информира кандидатите, които поискат това, относно критериите за оценяване.

98 Всъщност, на първо място, вярно е, че Специален доклад 1004/97/(PD)GG на Омбудсмана до Европейския парламент от 18 октомври 1999 г., който е на разположение на интернет сайта на Омбудсмана, съдържа препоръка до Комисията в смисъл, че считано от 1 юли 2000 г. най-късно, тя трябвало да предостави достъп на кандидатите в конкурси, които поискат това, до изпитните им работи със съответните поправки, както и че в прессъобщение 15/2000 от 31 юли 2000 г., цитирано от жалбоподателката, което е на разположение на интернет сайта на Омбудсмана, е посочено, че „Комисията приема препоръката на Омбудсмана, която влиза в сила през юли 2000 г.“. Също така е вярно, че през 2005 г. Омбудсманът започва Проверка по собствена инициатива OI/5/05/PB относно достъпа до критериите за оценяване, възприети от конкурсните комисии в писмените изпити, приключила със същата препоръка.

99 Въпреки това, както следва от точки 84 и 95 от настоящото решение, член 6 от приложение III към Правилника има особено предназначение, обосновано със съображения от обществен интерес, и по-специално се отнася до достъпа до разискванията на конкурсните комисии. По силата на дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса и на дял III, точка 3 от Наръчника за кандидатите обаче специфичното право, признато на кандидатите, да получат достъп до засягащата ги информация относно участието им в конкурс, не е абсолютно и неограничено и за онези от тях, които не са положили успешно писмените изпити, се състои в правото да получат копие от писмената си работа и формуляра за индивидуалното ѝ оценяване с оценката, поставена от конкурсната комисия.

100 При всички положения се налага констатацията, че твърдението на жалбоподателката относно евентуалното задължение на Комисията или на EPSO да предоставя на кандидатите в конкурси писмените им работи с поправките, не се подкрепя с никакво доказателство.

101 По отношение на довода относно прозрачността на процедурите по назначаване, изисквана съгласно програмата за развитие на EPSO от 2008 г., посочена в точка 93 от настоящото решение, и по-специално мярка 13, следва да се посочи, без да се прави оценка на правната ѝ стойност, че в тази програма за развитие става въпрос за прозрачността единствено във връзка с въвеждането в конкурсната процедура на структурирано събеседване в хода на устните изпити

и във връзка с използването на списъците с издържали конкурса лица от различните институции. По-специално що се отнася до мярка 13, тя се ограничава да посочи, че управителният съвет на EPSO одобрява въвеждането в конкурсната процедура на механизъм за улесняване на достъпа на кандидатите до изчерпателна информация с цел да се намали броят на административните и съдебните жалби, без обаче да определя конкретното съдържание на информацията, до която кандидатите би трябва да имат достъп.

102 Накрая, жалбоподателката не може да се позовава и на Решение на Съда на публичната служба от 14 октомври 2008 г. по дело Meierhofer/Комисия (F-74/07, отменено след обжалване — но не и относно недостатъчните мотиви — с Решение на Общия съд от 12 май 2010 г. по дело Комисия/Meierhofer, T-560/08 P), с което Съдът на публичната служба отменя поради недостатъчност на мотивите решението на конкурсната комисия да не впише жалбоподателя в списъка с издържалите конкурса лица, доколкото Комисията отказва да представи освен съобщената индивидуална елиминаторна оценка, получена от жалбоподателя на устния изпит, допълнителни уточнения като междинните оценки, използвани за изчисляване на тази оценка, и евентуално формулярите за оценяване. Всъщност е достатъчно да се отбележи, че по делото, по което е постановено Решение Meierhofer/Комисия, посочено по-горе, Съдът на публичната служба е този, който разпорежда предоставянето на допълнителна информация с оглед на особените обстоятелства по спора, който няма за предмет, за разлика от настоящия спор, отказ да се предостави достъп до информация.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране

Доводи на страните

103 Жалбоподателката твърди, че ѝ е отказан достъп до писмените ѝ работи със съответните поправки, въпреки че по други дела Комисията ги предавала на кандидатите, обикновено след жалба до Омбудсмана, и цитира решения на юрисдикциите на Съюза, в които се упоменава за подобно предоставяне.

104 Комисията посочва, че всички кандидати по конкурса са третирани по един и същ начин и че общата политика на EPSO е да не се предоставят писмените работи с поправки, тъй като са защитени от тайната на разискванията на конкурсните комисии.

Съображения на Съда на публичната служба

105 Съгласно постоянната съдебна практика нарушение на принципа на равенство е налице, когато различни положения се третират еднакво или когато за две категории лица, чието фактическо и правно положение не се различава съществено, се прилага различно третиране (вж. по-специално Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2005 г. по дело De Bustamante Tello/Съвет, T-368/03, точка 69 и цитираната съдебна практика).

106 В настоящия случай жалбоподателката не твърди, че е била третирана по различен начин в сравнение с другите кандидати в конкурса, що се отнася до достъпа до писмените работи с поправките, а че е била третирана по различен начин в сравнение с кандидатите в други конкурси, които са получили достъп до своите писмени работи със съответните поправки.

107 В подкрепа на доводите си жалбоподателката посочва две групи примери. Първата се състои от примери относно положения, при които дадена институция предоставя на кандидата писмените му работи с поправките след намеса на Омбудсмана, сезиран с жалба, отправена до него от кандидата. Втората е представена с едно решение на Първоинстанционния съд и с две решения на Съда на публичната служба.

108 По отношение на случаите от първата група примери следва да се отбележи, че жалбоподателката не изпраща жалба до Омбудсмана. Поради това тя не може да претендира за еднакво третиране от страна на EPSO с кандидатите, подали жалба до Омбудсмана. Във връзка с втората група примери Съдът на публичната служба констатира, че от Решение по дело Le Voci/Съвет, посочено по-горе, следва, че ако по делото, по което е постановено това решение, за да спази препоръката на Омбудсмана, до когото кандидатът е подал жалба, Съветът му предоставя копие от писмената му работа с оценката, с това предоставяне Съветът все пак не се ангажира да извършва в бъдеще систематично оповестяване на писмените работи със съответните поправки, тъй като решението на институцията се ограничава по обхват до конкретния случай, докато по делата, по които са постановени решенията Van Neyghem/Комисия и Dragoman/Комисия, посочени по-горе, на жалбоподателите, подобно на жалбоподателката, са предоставени техните писмени работи, както и попълнените от конкурсната комисия формуляри за оценяване.

109 От това следва, че четвъртото основание, посочено в подкрепа на жалбата, следва да се отхвърли като неоснователно.

110 От изложеното дотук следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост като частично недопустима и частично неоснователна.

По съдебните разноски

111 Съгласно член 87, параграф 1 от Процедурния правилник, без да се засяга действието на другите разпоредби на дял II, осма глава от посочения правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Независимо от това по силата на член 88 от този правилник „[с]печелила делото страна може да бъде осъдена да заплати съдебните разноски частично и дори изцяло, ако това изглежда оправдано от нейното поведение, включително преди образуване на съдебното производство, особено ако се прецени, че тя необосновано или злонамерено е причинила разходи на насрещната страна“.

112 В настоящия случай, макар от изложените по-горе съображения и искания на страните да става ясно, че жалбоподателката губи делото и Комисията е поискала жалбоподателката да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, се установява още, че макар жалбоподателката неколкократно да е поискала в съответствие с процедурата, въведена с дял Г, точка 4 от обявлението за конкурса, предоставянето на засягаща я информация, свързана с нейните писмени работи б) и в), и е получила редица съобщения от EPSO, съгласно които поисканите документи са били приложени към тях, EPSO изпълнява искането за предоставяне на информация едва на 16 юни 2010 г., тоест когато жалбоподателката вече е била подала съдебна жалба. По този начин EPSO не изпълнява задължението си съгласно обявлението за конкурса, изразяващо се в предоставянето на кандидатите, които поискат това, на допълнителна информация, засягаща участието им в конкурса. От друга страна, макар поисканата информация да не е абсолютно необходима за изготвянето на административната жалба, не може да се изключи, че ако тази информация бе предоставена на разположение на жалбоподателката своевременно, тя би могла по-добре да подготви своята административна жалба и дори да реши да не подава съдебна жалба. Предвид на особените обстоятелства в настоящия случай и след като прилагането на член 88 от Процедурния правилник не се ограничава само до хипотезите, в които администрацията необосновано или злонамерено е причинила разходи на жалбоподателя, Комисията трябва да понесе собствените си съдебни разноски и да бъде осъдена да понесе съдебните разноски на жалбоподателката.

По изложените съображения

СЪДЪТ НА ПУБЛИЧНАТА СЛУЖБА (втори състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски и се осъжда да заплати съдебните разноски, направени от г-жа Cuallado Martorell.

Rofes i Pujol Boruta Bradley

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 септември 2012 година.

Секретар W. Hakenberg
Председател M. I. Rofes i Pujol